

nyitó oldal
impreszum
beküldési feltételek
kapcsolat
vendégkönyv

Tartalom

1. oldal

próza, versek

Baranyi Ferenc:
Kronikás ének 2015-ből
Fővényi Sándor: A város
Kolev András: Intelem
Lelkes Miklós: Nem temetőkből
M. Laurens: Te csak maradj!
Márai Sándor: Halotti beszéd
Millei Ilona: Vigyázz!
Ódor György: Utolsó stáció
Ricza István: Vers a játékról

2. oldal

próza, versek

Albert Lőrincz Márton: Nevünk
Arany-Tóth Katalin: Se álarc, se kötel
Bodó Csiba Gizella: Platan
Bokros Márta: Szerelmes Vers
Debreczeny György: itt állok leégve
Demeter Zsolt: Ősz
Fetykó Judit:
Berti meg azok a dolgok...
G. Ferenczy Hanna:
Azt mondtad egyszer
Gligorics Teru: Lopótök
Kamarás Klára: Őszi órák
Kántor Zoltán: Krematórium
Karaffa Gyula: Disznóvágás...
Kardos András: Hervadt virágzás
Ketykó István: A magány elégiája
Koosán Ildikó: Fogadd
Kovács Gabriella: Az őszi erdő
Költő Nagy Imre: Pók a mécslángon
Kő-Szabó Imre: Öltözői biléta
Köves József:
Ültünk a legutolsó napsütésben
Lehoczki Károly: Matematika
Nyakó Attila: A távírás álma
Pápay Aranka: Válaszút-utak
Pethes Mária: A mindenség katedrális
Szegő Judit: Koldus dal
Tiszai P. Imre: Rögök
Tiszai P. Imre: Útközben

3. oldal

mikroszkóp

Kaskötő István:

Néhány szó a hazáról

4. oldal

kortársak, meterek

Váci Mihály:

versek

Márai Sándor

Halotti beszéd

Látjátok, feleim, szem' tekkal mik vagyunk
Por és hamu vagyunk
Emlékeink szétesnek, mint a régi szövetek.
Össze tudod még rakni a Margitszigetet? ...
Már minden csak dirib-darab, szilánk, avitt kacat
A halottnak szakálla nőtt, a neved számadat
Nyelvünk is foszlik, szakadoz és a drága szavak
Elporlanak, elszáradnak a szápadlat alatt
A „pillangó”, a „gyöngy”, a „szív” - már nem az, ami volt
Amikor a költő még egy család nyelvén dalolt
És megértették, ahogy a dajkaéneket
A szunnyadó, nyűgös gyerek álmában érti meg
Szívverésünk titkos beszéd, álmunk zsványoké
A gyerekek T o l d i - t olvasod és azt feleli, o k é
A pap már spanyolul morogja koporsónk felett:
„ A halál gyötrelmei körülvettek engemet ”
Az ohioi bányában megbicsaklik kezed
A csákány koppan és lehull nevedről az ékezet
A tyrrheni tenger zúgni kezd s hallod Babits szavát
Krúdy hárfája zengi át az ausztrál éjszakát
Még szólnak és üzennek ők, mély szellemhangokon
A tested is emlékezik, mint távoli rokon
Még felkiáltsz: „ Az nem lehet, hogy oly szent akarat ...”
De már tudod: igen, lehet ... És fejted a vasat
Thüringiában. Posta nincs. Nem mernek írni már.
Minden katorga jeltelen, halotttért sírni kár
A Konzul gumit rág, zabos, törli pápaszemét
Látnivaló, untatja a sok okmány és pecsét -
Havi ezret kap és kocsit. A Mistress s a baby
Fénykép áll az asztalán. Ki volt neki Ady?
Mi volt egy nép? Mi ezer év? Költészet és zene?
Arany szava?... Rippli színe? Bartók vad szelleme?
„ Az nem lehet, hogy annyi szív ...” Maradj nyugodt. Lehet.
Nagyhatalmak cserélnek majd hosszú jegyzékeket.
Te hallgass és figyelj. Tudjad, már él a kis sakál
Mely afrikai sírodon tíz körmével kapál
Már sarjad a vadkaktusz is, mely elfedi neved
A mexikói fejfán, hogy ne is keressenek
Még azt hiszed, élsz? ... Nem, rossz álom ez is.
Még hallod a hörgő panaszt: „ Testvért testvér elad ...”
Egy hang aléltan közbeszól: „ Ne szóljon ajakad ...”
S egy másik nyög: „ Nehogy ki távol sír e nemzetem ...”
Még egy hörög: „ Megutálni is kénytelen legyem.”
Hát így. Keep smiling. És ne kérdjed senkitől, m i é r t?
Vagy: „ Rosszabb voltam mint e z e k ? ...” Magyar voltál, ezért.
És ész voltál, litván, román ... Most hallgass és fizess.

KÖNYVAJÁNLÓ

A

MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Az ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodok útján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenádo
Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető művek

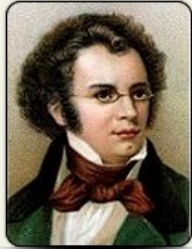
Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágot.
Fetykó Judit: Az úton
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Recenziók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Álmodok asszonya
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Miből lesz a cserebogár
Kamarás Klára: Napraforgók
Kamarás Klára: Orchideák
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskötő István: Az öreg Joe
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly: Az ismeretlen kert
Az ismeretlen kert, hangos változata
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

Alkotóház
Canadahun
Ezredvég
Fulletra
Galamus-Csoport
Hetedhéthatar
Irodalmi Epreskert

...majd a PuPu,
ha valaki, hát
ő majd tudja!

Franz Schubert
Symphony No: 2.
Andante

Elmúltak az aztékok is. Majd csak lesz, ami lesz.
Egyszer kiás egy nagy tudós, mint avar lófejet
A radioaktív hamu mindent betemet
Túrd, hogy már nem vagy ember i t t, csak szám egy képleten
Túrd, hogy az Isten túri ezt s a vad, tajtékos ég
Nem küld villámot gyújtani, hasznos a bölcsesség
Mosolyogj, mikor a pribék kitépi nyelvedet
Köszöni a koporsóban is, ha van, ki eltemet
Őrizd eszelősen néhány jelződöt, álmodat
Ne mukkanj, amikor a b o s s megszámolja fogad
Szorongasd még a bugyrodát, rongyaidat, szegény
Emlékeid: egy hajfűrtöt, fényképet, költeményt -
Mert ez maradt. Zsugorin még számbaveheted
A Mikó-utca gesztenye fáit, mind a hetet,
És Jenő nem adta vissza a Shelley-kötetet
És már nincs, akinek a hóhér eladja a kötelet
És elszáradnak idegeink, elapadt vérünk, agyunk
Látjátok, feleim, szemtekkkel, mik vagyunk
Íme, por és hamu vagyunk

Possilipo, 1951. Nyár.

Munkatársaink Honlapjai

Arany-Tóth Katalin
Bányai Tamás
Csepeli Szabó Béla
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskó István
Ketykó István
Lászlóffy Csaba
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Péter Erika
T. Agoston László

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskó István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Baranyi Ferenc
KRÓNIKÁS ÉNEK 2015-BŐL

„Iszonyú dolgok mostan történülnek”
(Ady: Krónikás ének 1918-ból)

Iszonyú dolgok mostan történülnek,
népek falakhoz úzve menekülnek,
bűnösök rég nem – csak jók keserülnek,
s ember hitei vakhitté hevülnek.

Ember hajléki barlanggá ürülnek,
szívek, tűzhelyek hullamód kihűlnek,
kedvelt szüzeink bordélyt nem kerülnek,
s szürkéknék szürkék szürkén hegedülnek.

Roszkedvű anyák vonakodva szülnek,
labdázó fiúk labdát máshol űznek,
lévők s leendőik egyaránt gyérülnek,
s lámpás, szép fejek világot szűnnek.

S szegény emberek most sem csömörülnek,
buták, beléndek-beszédnek bedűlnek,
ünnepet már csak torzsalkodva ülnek,
piros dühükbe belefeketülnek.

Halál-mezőkön hollók tömörülnek,
bőszült zsványok gyilkot köszörülnek,
vért, hírt szomjazva csapatokba gyűlnek
s mindent ledöntve ölnek, ölnek, ölnek.

Lelkes Miklós
Nem temetőben

Nem temetőben nyugszanak a dolgos,
nyugtalan vagy nyugodt volt-életek.
A voltjukat itt őrzik még a kertek,
fák, bokrok, dús virág-émlékezet.

Ha erre járok, könnyecseppel szememben,
mi az, mi fáj – én magam sem tudom:
az elmúlás? hogy becsapott a sorsunk?
az a volt-csillag volt-útjaimon?

az ablakok, melyeken ki-kinézték
jövőt kémlelni reménykék szemek?
hogy minden nagy egyszerre kicsinné lett
és semmivé szívítiszta becsület?

Mennek a fák bennem tovább, s a kertek
egén elszáll vitorlás fecskeszó.
Könnyecseppes szemmel a jelenre nézek,
s a szívemnek nem kell ez a való.

Engem lehangol ez az ál-szabadság,
a tengernyi prókátor-rókaszó.
Egy más élet, egyszerű becsület kell,
amelynek mindig csaló a csaló.

Hiába, persze, gondolat és érzés.
Fent Mammonisten parancsa ragyog,
s mohó kezek tépnek szét fehér felhőt,
tündérszárnyat, szépség-pillanatot.

Fövényi Sándor
A város

A Körúton elhúzott az utolsó villamos.
Az aszfalt tócsáira még dobott egy sikolyt,
majd tovaringott ívén, és a vén platánokon
tapsolt az őszi éj, valahogy konokon-fájón,
mint az író, ha kommersz darabja elbukott.

Elméláztam, íme, itt van nekem ez a város,
oly rég enyém minden édes mocska,
falatnyi terek, ahol sáros az akácok kontya,
a padokon ülő nénikék, a sarki újságárus,
a szél, amint flegmán beletúr a hírlapokba.

Itt élek, itt mindenki hozzám tartozó,
a bérházak faláról pergő penészes vakolat,
papok, kurvák, stricik, a csibész házaló,
kinél kés vagy borotva mindig kapható,
s a dohos kapualjakon keresztülzúgó huzat.

Otthon vagyok a mellékutcák labirintusában,
hol nyolcperces szerelem a nehéz kenyér,
láttam költőket zokogni kocsmákban,
- mert az élet mindegy, mit töltött a pohárba -,
mégis enyém ez a város, és én az övé.

Millei Ilona
Vigyázz!

Ne higgy a hamis jelszavaknak!
Az új vezér mindig harcba hív,
s, ha véred érte kiontottad
ő félrenéz, röhögve legyint.

Mit reméltél? Hogy megjutalmaz?
A sok gesztenyét ő magának süti!
Nem érdekli egy új csonthalmaz,
nyomorúságod pusztán megnevevetti.

Azt válaszd, ki nem csak ígér,
de életét ő ajánlja fel neked,
s nem szavakban, mert mit sem ér!
Neki, csak neki nyújthatod kezéd!

M. Laurens
TE CSAK MARADJ!

Te csak maradj örök ostoba!
Nem fog neked kicsit-se fájni,
az értelem hiánya miatt
nem fogsz őrzöngve ordibálni.
Leszel Te is, akár a tömeg,
kik masíroznak körbe-körbe,
mert cseppnyi kétely nélkül hisznek:
az igazságosztó ökölbe.

A kertekben volt-életek. Virágok
szirmán táncol ezüstláng-lepkefény,
de a kis házak ablakán homály van,
s bent a szívben reménytelen remény.

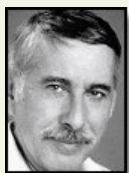
Kolev András
Intelem

Hajolj közel s dugd át fejedet a rácson!
Füledbe suttogom, mi történt épp veled.
Hasznos kölcsönöm s baráti jó tanácsom,
segít majd bűneid mélyen megértened.

Fiadra szólj rá, mert nem tetszik mint ugrál,
s az mit összehord itt, kész bűn és borzalom.
Talán bolond, kiben több száz ördög munkál?
A vírus nem hatott, majd újra oltatom.

S ha nem hiszel nekem, figyeld a híreket,
mint érmét pörgetek, a film is úgy forog.
Mert az kellett hozzá, most vettem díszletet:
füstölő ég alatt egy földrészt tántorog.

Remélem értesz és nem kell újfent szóljak,
vagy még több csónakot partodra küldenem.
Tudom, rég rabja vagy az értelmes szónak,
majd meggyógyít lassan hatásos módszerem.

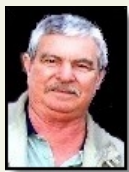
Ódor György
Utolsó stáció

Eltűnődöm, ma miért van annyi mocsok.
Titkolt úton járok, földre le sem lépek.
Árnyékkal éjszakánként visszatérek
eltüntetni magam után minden nyomot.

Távoli padon pihenek. Lassan korhad.
Minél jobban közelítesz, annál messzebb
kerülök tőled, mint esti fény, kereshetsz
másik tükröt helyettem ennek a kornak.

Mindig eggyel odébb. Ahogy visz az élet
megfoghatatlanul tiszta szabadsága,
senkihez, de senkihez hozzá nem érek

útközben, az egészet hagyom a sárban
rángatózni, s nevetek, ahogy eléget
saját képzeletem olthatatlan lángja.

Ricza István
Vers a játékról

Gyűlnek a ráncok a homlokomon,
mind, ami fáj valahol, rokonom.
Lelkem azért odabent fiatal.

Soha se feledd el a törvényt:
Csak maradj ostoba, hogy élhess!
A fakuló széljegyzet szerint:
ostoba, hogy hittel remélhess.
S hogy a jelenben ne halj éhen,
mert az üres pofád be nem áll,
állj csak Te is a libasorba:
a "szép jövőd" asztalainál.

Pest-Buda 2014. augusztus 21.

Hadd bizonyítsa be most ez a dal!

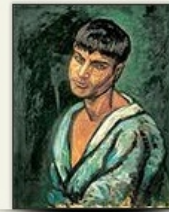
Két unokámmal az is hagyomány,
játszani hív a fiú vagy a lány.
Pattog a labda az udvarukon,
s jót nevetek velük ott, ha rúgom.

Élem a hetvenes éveimet,
nem kutatom, vajon el ki temet?
Már ugye, többnyire bennem az agy
rendre kihagy, na de játszani hagy.

a vendég

Pór Bertalan
festőművész

vendégkönyv

következő oldal >

Koosán Ildikó
Fogadd

Ha szőlőskertek
fűszeres illatával
kínálja fel magát
az ősz,

ködfüggöny mögül
napfény szítál,

vadszőlőbátor kúszik,
lángol a ház falán,

kései madárszó
repítene vissza
a nyárba,

ösvényeit az erdő
szélesre tárja,

s vörösre duzzadt
szemhéját
álmosan nyitogatja
már a hajnal,

ne törődj magaddal,
mindegy, mit hoz
a holnap;

hidd a nyár
álmait
örökkévalónak,

bár jól tudod,
e harsány tarkaság
agóniája a létnek...

ne sajnáld magad,
megértőn fogadd
elköszönő
üzenetét a fénynek...

2012. augusztus 23.

Ketykó István
A magány elégiája

Mióta készülök már, hogy megírjam ezt az elégiát...

Szegő Judit
Koldus dal

Szabadságunk szél elfújta.
A kor kezünkre gúzst kötött.
Megszülettünk, sorsunk tudta,
Hogy vinnünk kell e súlyt, s rögöt.

Nehéz teher a szegénység.
Ember! Nézd koldus arcomat!
Barázdálta jég és éhség.
De nincs, ki értünk hangot ad!

Szabadságunk szél elfújta.
Nem tudni, mit hoz holnapunk.
Tán van mégis, aki tudja.
Csak azt nem tudja, hol lakunk.

Tiszai P. Imre
Rögök

Kényszer-képzet, hogy megszűnt az élet,
egy metropolis furcsán néma lett,
a hang tűnt el először, a villamos jár,
orkánt támaszt a metró, egy pohár
hullik a díszteglás járdára, némán,
állóképben szikráznak szilánkok,
és az égből néma átkok hullnak,
nem érzed, mind enyéme,
és a színek szürkévé fakulnak.

A Blahán galambok kutatnak morzsát,
kutyaszer díszleg, az eb mocskát
majd az eső takarítja, nincs szaga,
furcsa, eltűnt a virágok illata,
egy híd omlik a Dunába, de csak lézer-
kép, játszik a rendező, nem kényszer
létezni, az ásító alagút feldübörög,
csak én hallom, engem keres
a metró-szél, és engem keresnek a rögök.

Kő-Szabó Imre:
Öltözői biléta

Tóth Melindának szeretője van. Ezen nem csodálkozott senki,

Mint aki magára veszi utolsó hófehér ingét,
úgy fogom kezembe a tollat - arra várva, hogy a napok
feketébe öltözött siratóasszonyai lépnek be szobámba,
de csak a magány szürke lovai vágatnak el ablakom alatt - - -
Most tél van - Jeszenyin kedves nyírfáira
varjak ülnek a szemközti kertben;
úgy élek mostanában, hogy a csókok ízére sem emlékszem már -
számban megkeserednek a szavak
és kiköpöm egykori boldogságom magvait is - - -
Mióta készülök már, hogy megírjam ezt az elégiát...
Úgy alszom el esténként, mint a magányos cédrus,
bár elzarándokolnak kihűlt árnyamhoz a szavak,
álmot mégsem hoznak korszórákban az emlékek.
Rosszul szerettem volna, hogy lehunytt pilláim mögött
mindig úgy jelensz meg, mint aki számon kéri tőlem
az ígért boldogságot...?
Simogatni induló kezed félúton megáll,
mert riadtságot látsz szememben, pedig nem féltékenység az,
hanem féltés - homlokom egyre sűrűsödő barázdáiban
golyaként lépkednek gondjaim és csak a cserépkályha melege
olvasztja fel kissé bánatom.
Mióta készülök már, hogy megírjam ezt az elégiát...
Mint aki hosszú útra csomagolja be vágyait,
úgy kapkodom izgatottan a levegőt
- szívem az ötödik bordaközben dörömböl...
le ne késsem valahogyan emlékeim szerelvényét.
Arcod pályaudvarán síri csönd - hó fedi tested vágányait
s újra bejárom azokat; van időm - korán érkeztem, túl korán...

Balassagyarmat ,1981. január 22.

Gligoric Teru
Lopótök

Én már nem akarok Himaláját mászni
sem új rügyeket látni a cseresznyefán,
már többé nem fakadok könnyre, ha vidám
gyerek sereg a ligetben játszik és nem
érezem azt, ami történt, csak az én hibám.
S madár, ha dalolna öreg körtefámon,
ó, ne kérje tőlem soha senki számon
azt a néhány fénylő csillagot szememben,
ott pihegsz, ott élsz még most is, édenemben...

Én már nem akarom más csatáját vívni,
sem siratni többé el nem csókoltt csókok,
ritmust ha játszana madárdal vagy virág,
lefojtánám, mint egy unott metronómot,
s ha netán mégis felébredne bennem a
dal, mely vérem issza, mégis mindig zengem,
lecsukom majd szemem, s repülök a szárnyán,
szemfedőt veszek elherdált lelkeim árán.

Csüngök a léten, mint
lopótök a szárán...

hiszen nem az egyetlen nő, aki szeretőt tart. Csak hát ezzel a
szeretővel egyszer egy nagy kalamajka történt. Ahhoz, hogy a
történeteket teljes egészében kibontsuk, minden legyen érthető, így az
elejéről kell kezdeni.

Tóth Melinda pontosan negyven éves volt. Szép barna asszony,
olyan érett nő, megvolt rajta minden pompás falat, melyet csak férfi
kívánhat, meg aztán amit egy nőn meglehet találni. Szépek voltak a
vállai, karjai feszesen húsosak, mellei pedig kiemelkedően
csücsösödtek. Tompora, mint egy vérbő kancáé. Lábai csinosak,
formásak. Mind ezt egy szép nyári ruhába csomagolta. Aki
megnézte, tiszta szívvel összegezte, szemrevaló menyecske. Férje is
volt, meg két nagy fia.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Kamarás Klára
Őszi órák

Álmaimat belepi majd a hó,
de ma még őszi szél visong a tájon,
ezüst szálak feszülnek tört virágon:
parányi pókok szötte kis hajók...

Emlékek közt bóklászom óraszám.
Míg nézem a halódó kertet némán,
didergő köd hull lassan rád és énrám,
s úgy érzem, sosem oszlik el talán...

Segíts nekem, ölelj magadhoz kedves!
Melenged, mint régen, fázós kezem...
Emlékezz, ahogy én emlékezem!

Fut az idő... az ősz is elszalad,
de ha van még dédelgető szavad,
szemem csak ködtől, nem könnyektől nedves.

1896-1942

Költő Nagy Imre
Pók a mécslágon

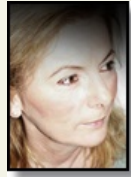
Kicsi mécszem pislá lángját
eloltotta egy csúnya pók,
ráesett a hálójából
s halálos lett neki a csók...

Épp a pókról írtam verset,
harcáról póknak, darázsnek,
mit egy csipkebokrán láttam
nyári délben a pusztának.

S épp akkor hullt a mécszemre,
mikor a harcot leírtam —
mely után a darázs elszállt
győzelmesen, dongva, vígan...

Így halt meg most mécszem lángja,
de a pók is meghalt rajta,
lehet, hogy a szemfödőmet
szövegetni most akarta.

Félben maradt a szemfedőm
és újra ég mécssem lángja,
úgy repdes a holt pók felett,
mint aranvos darázs szárnya.

Kovács Gabriella
Az őszi erdő

Az őszi erdő mintha égne,
mintha fázna, mintha félne,
sárga, bíbor, barna tűzzel,
készülődik már a télre.

Összes levelét befestve,
avar-szőnyegágyat vetve
szelet ásít, esőt zokog,
benne fürdik, benne vacog.

Ágbogas szép koronája
Szürkén tekint le a tájra.
Csupasz lassan minden ága,
takaróját hóból várja.

Szégyenlősen ködbe bújik,
rőt árnyéka messze nyúlik,
langyos, bágyadt, őszi napfény
sugarában még megfürdik.

Avarszőnyegére tekint,
s elégedetten búcsút int.
Aludni tér, az alma szép lesz,
nem lesz köze a hideg télhez,

Tavaszt álmodik, harsogót,
ó, a világ mily tarka volt!
Sütött a nap, madár dalolt.
A fagyos szél dúdol egy aldatót...

2015. október 6.

Kántor Zoltán
Krematórium

Lassan elégek, mint EZEK.
Törött szavak felizzanak a számban
s megrekednek.
Akár az ósdi ékszerek,
cicomázzák a valóságot gondolataim.

Itt sorsokat temetnek szürke füstbe.
Elmondatlan szavakat rág a kémény.
A pörkölt agyvelők színe
akár a földön ért gyümölcsöké.

Itt hinni nem lehet, csak nézni, látni.

A keskeny urnákban hiába keresem nyomát
a vérereknek.
Az ívelt dombokat, a ragyogó

Fetykó Judit
Berti meg azok a dolgok...

21

Livia ismét belakta magát a házba. Főleg esténként volt otthon, meg hétvégeken. Sokat beszélgettek az anyjával. Erzsike maga is csodálkozott, hogy mióta benne háttérbe szorult az anya-lány között szokásos, szerinte az anya mindenkori tekintélyét fenntartó modor, milyen jól megvannak. Soha nem beszélt a lányával az aggódásairól, csalódásairól, de most, ebben az új és mégis régi helyzetben, hogy itthon van a lánya, aki már nem is úgy a lánya, mint régen, hanem felnőtt nő, valami gát eltűnt. Berti aggódott, néha olyan érzése támadt: mintha ő most csak úgy ott lenne, és rá már nem kéne figyelni. Livia nyári estéken kiült a teraszra, bámulta a csillagos eget. Erzsike gyakran csatlakozott hozzá. Egy idő után Berti is rászokott, hogy a két nővel múlassa az estét; jobban esett ez mindannyiuknak, mint a tv-műsorok kínálta szórakozás.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Kardos András
Hervadt virágzás

Hervadt feje csügged,
izzik benne ma még
a vágy melege...
Hevítí szíved.

Holnap szívemben keresd őt,
az imádott kedvest.
A lét nélküle már
könnyes hópehely.

Érzem szomorú sorsom...
Vedd búcsúszómat kedves!
Millió csók!
Gyönyörű emléked
örökre enyém!

Imádlak,
...amíg élek!

2009.

Elosztom, beszorom lehetőségeim,
óránként választok taktikát,
helyezem kapkodó, ideges alapokra
e belső használatra kiagyalt,
fájdalmasan közepszerű matematikát.
Bílegő egyenleteket állogatok a
hétfő-kedd-szerdák
ganajtúró alpműveletei között,
fogcsikorgatva
kutatok közös osztót, vagy bolondos kézzel
rajzolk hiperbolikusan tompuló
agyam fölött gigászi parabolát
s röhögök jól.

Bokros Márta
Szerelmes Vers

Ahogy a forró teavíz
főzőből korsóba zubog,
ahogy a nap fényével
elárasztja a konyhaablakot,
s ahogy arcunk tükröződik, nézd,
a kistányér peremén,
úgy szeretlek én.

Ahogy a parketta cipőink alatt
táncosan kopog,
ahogy a mélyzöld pléd takarja
lágyan a pamlagot,
s ahogy szél tépázza, rázza
kinn az őszi fákat,
úgy vágyom utánad.

Ahogy a rongy kezünkben fűgén
könyvespolcot töröl,
ahogy a liliom a kertben
sárgán tündököl,
s ahogy éjszaka, látod,
csillag csillog az égen,
úgy vagy a férjem.

Albert Lőrincz Márton
Nevünk

Kiskocsmá ajtaját léghuzat
nyikorgatja sután. Be lehet
lépni vén szelekkel karöltve
egy pohár italra, lőrére,
jó borra. Betódulunk oda
mind, mintha részegesek volnánk,
előzékenyen hívogatnak
mind bennebb a három Moirák.
Hellyel kínálnak s így elindul
velünk a Sorsvonal. Boraink
kimérik! Megíván mértékkel,
átölel nevünk a keresztfán.

húst s az emlékeket szétszerelte a halál.
Borzongó gyász feszeng a béna nagy kövekben.
Koszorúk rajzanak, akár a méhek.

Tenyészik itt a csend.

Bodó Csiba Gizella
Platán

Ott voltál gyermekkoromban,
Most alattad ülök vénen,
Te nem változtál az évek során,
Hogyan csinálod, meg nem értem.
Gyümölcsöket hordozó fák
Százszámra reccsentek,
Roppantok földre talán,
Sem másfélszáz év,
Sem villámok nyilai
Nem tudtak megtörni,
Gyönyörűséges - platán!
Eget betöltő léteddel,
Méltóságtelesen
Öleled az életet,
Nyugalmad tenyérynél
Levelekben remeg
Fatörzsnyi ágaidon.
Négy ember kell téged átölelni
Ózon körödben jó pihenni,
Nem kíván mást az ember,
Mint gyökeredhez heveredni,
Aludni száz év álmát,
Törölni a véres háborúkat..
Segítettél elfogadni anyám halálát.
Ifjú platán, ringattál
Ki tudja hány generációt,
Ma is Te viszed a pálmát

Pápay Aranka
Válaszút-utak

(Szemelvények az Összeférfelt sorsok c. emlékiratból)

Kórház utáni visszaérkezésem a nagy elhatározás közlésével
kezdődött, hogy semmiképp nem szeretnék közgazdaságtant tanulni,
ami kedvezőbb fogadtatásban részesült, mint ahogy vártam. Az
intézetvezető és a nevelők közben nélkülem is rájöttek, hogy hiába
tukmálták rám, természetemet megostromolni teljesen értelmetlen,
megerőszkolni pedig nagy kár volt.

Még csak meg se lepett senkit, hogy ezt mondtam Domi néninek:

— Én mégis órák szeretnék lenni.

— Felkészültem erre a döntésedre. — Igazgatónőnk szeméből nem
szemrehányást olvastam ki, hanem szeretettel küldött fel a
szobámba. — Szedd össze magad gyerekeim, aztán intézkedünk.
Túlságosan távol állsz te a száraz, léleknélküli tudományoktól.
Tudhattuk volna.

Tovább a teljes szöveghez>>>

G. Ferenczy Hanna
Azt mondtad egyszer

1926-2007

kellesz nekem
kínnak, keresztnek,
gyönyörnek is
meg gyötremnek,
égjek el érted,
mint eretnek -
csak szeress,
szeretlek!

Ez lett a vesztem
s a te veszted
voltam örömöd
és a kereszted
élek magányban
kirekesztve -
holtomiglan
téged szeretve.

Karaffa Gyula
Disznóvágás...

Fején, a lábán, a nyakán nagy sebekkel
csak feküdt, akár egy áldozati bárány,
vére maradéka kifolyott a földre,
a többi besózva gőzölgött egy tálkán.

Vérző sebébe ujjam beletettem,
- nem tiltakozott- elhittem hát halálát,
s valami földi örömet éreztem,
mikor a böllér megélezte bárdját.

És néztem, ahogy széthasadt a teste
sonkára, karajra, dagadóra, hájra,
- a jövőt láttam a bűzös belekben-

így lett mindönknek hasznos a halála.
Aztán csak ettem. És ittam is, vedelve,
én, a mindenség hitetlen Tamása.

Pethes Mária
A mindenség katedrálisa

Minden a maga idejében történik.
Hamarosan a feledés eltörli az egyedüllét
töredékverseit. Döntéseid felett törvényt ülnek
és életfogytig életre ítélnék a fekete talárt viselő
rigók. Kitérőd a csönd kapuját a fák előtt:
legyetek ti is szabadok!
Helyükre teszed a megbékélt tárgyakat.

Arany-Tóth Katalin
SE ÁLARC, SE KÖTÉL

Se álarc, se kötél nem vagyok,
csak elme és lélek egy testben.
A lángok fölött, ha átjutok,
bűn, s ármány nem éget engem.

Nem vagyok tántorító kényszer,
se eszköz, se gúny, s megalkuvás.
Ajtómon nem fér át a kétely,
se résnyi, cinkos árulás.

Se álarc, se kötél, nem hitem.
Mí értem van, bennem az marad,
s mi ellenem, azt elengedem,
így győz a szabad akarat.

Debreczeny György
itt állok leégve

a lekvár leégett
most hogyan tovább
én hoztam otthonról a barackot
őszibarackot hoztam sárgahúsút
sárgabarackot hoztam ősszel
otthonról
én
teljesen egyedül
és egyedül kevertem a lekvárt
de leégett

elkeveredtem
mert mindig el szoktam keveredni
már elszoktam attól
hogyan nem keveredek el
na de a lekvár se keveredett el
talán azért mert nem kevertem
eleget
lehet hogy ez volt az oka

pedig a fáról
szedtem a barackot
én
teljesen egyedül
tehát én magam szedtem le a barackot
nem pedig a barack
szedett le vagy fel engem
és most mégis

itt állok leégve
vagy hát nem is én
hanem a lekvár

Felszabadítod a szekrényt a fölösleges ruhák elnyomása alól. Hajad függönyét kisimítod homlokodból, hogy az ablaküveg felismerje megszélidült íriszedben magát. A mindenség befejezetlen gótikus katedrálisát tovább faragják porszerű esők. Felhők lehelete csapódik lázas virágok ínyére, és két díszpipacs vérpiros ajka földagad a sok csóktól. Csodálsz a gesztenyefát. Szétszóródott tavalyi magjait siratja még, de virágai özönében már új termést készít fel a reményteli jövőre. Aztán egy angyal az este fekete táblájáról letöröl minden régi bánatot. Nyugalomba hajlik minden, elteszik magukat holnapra a boldogság szavai. Felírod helyüket egy cetlire, hogy majd rájuk találj.

Nyakó Attila
A távirás álma

Álmomban egy harkály voltam,
s nem fedtem fel harkály-voltom.
Azt hitték a duci férgek,
morzézgatok, nem a kérget

püfölöm a fejük fölött,
mire észbe kaptak ütött
az utolsó órájuk is,
riadt arcuk olyan muris

volt, jól csőrbe lettek húzva,
bószén örölt bent a zúza!
Fiókáim örvendeztek,
folytassam csak, öklendezzek

százlábút, szút, nyers szőlőmolyt,
már túlon túl meggyőző volt!
Flottul mentek ott a dolgok,
fölébredtem – most viszolygok..

Tiszai P. Imre
Útközben

Hajnalban ébredtem. Még várt rám a lakásból a kocsiba történő lepakolás. Egy nagy utazótáska, egy kisebb és hat nagy szemetes zsák ruha, cipő, mi-egyéb. Ahogy előző este pakoltam, rájöttem, hogy tényleg szemét értékű lassan már minden. De hát meztelen mégsem lehet járni.

A gépem még összeszerelve állt a helyén. Mivel rengeteg időm volt, bekapcsoltam. Éjszaka egy Tóth Árpád vers részlete motoszkált a fejemben - el akartam egyben olvasni. Úgy is lett és még jó pár verset olvastam.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Köves József
Ültünk a legutolsó napsütésben

Ültünk a legutolsó napsütésben
derűs november hónap közepén.
A közelgő télre gondoltam éppen,
s arra, ki megy el előbb: te vagy én.
Mintha búcsúznék, megfogtam a kezed,
merengve a nap körüli párán,
arcomhoz emeltem forró tenyered
ahogy végső simításod várnám.
Az ősz befonta már az álmos tájat
sápadt hálóba zárva a napot,
gyöngéd szellő mozgatta meg a fákat,
minden levelet megcirógatott.
Tobozait hintette el a fenyő,
mint gazda az őszi vetőmagot,
s a hársfáról a levelek zizzenő
hullása növelte a bánatot.
És ekkor fentről rám szólt egy madárka.
Az én rigóm! Derűs tavaszról dalolt.
Lehet! - bólintottam biztató dalára,
amely mélyen a szívembe hatolt.
Azt füttyülte vígan, elmúlik a tél,
s a fák újra zöld köntöst öltenek,
derűs lettem, hogy ily biztaton beszél
s rábólintanak a túlevelek...
Borús hétvége jött s a fenyő alatt
madaram holt tetemére lettem:
az én madaram élete megszakadt.

Akkor mégsem? - néztem le meredten...

Demeter Zsolt
Ősz

A hegyoldal lombtalan,
lábam alatt zizzen avar és roppan a gally.
Cserefán varjú károg, sötét szíromként hull fejemre a zaj.
Őszutó az ágakon, napot álmodik.
Pár percre már csak az alkony, villant és már merül is
a vörös korong.

.....

Kaskötő István

Néhány szó a hazáról

Elítéltek majd érte tudom, de mit tegyek?
 Hazám már régen,
 olyan mit elvártok tőlem nincs nekem.
 A kis falut hol születtem,
 eltörölte a bölcs közigazgatás,
 ami maradt az is fájón idegen.
 A nagyutcára már rá sem ismerek.
 Hol régen a sok büszke karcsú akác,
 édes- emlékes cirmos eper, meg nyárfa állt...
 Most semmi!

Magányos, borzas varjú károg
 a csupasz villanypóznán...
 Kár, kár, kár...
 Gyermekkorom kis hazája volt-nincs
 s károg a varja...
 nem a múltat, a jelent siratja.
 KÁR.

Az öreg temetőt felverte a gaz.
 Fejfák, régen-holt ősök emlékeztetője,
 - nevekkal, mint engem tart számon a világ -
 már térdre rogyva porlad.
 Útját vesztett hangya sietve fut rajta át,
 keresve, kutatva, mint jómagam,
 hazátlan, hontalan.

Ez lenne hát, miért *élni és halni kell?*

Dólt kerítés mögül gyanakvó szempár kísér,
 Nincs se adjon, se fogadj isten...
 Sem ember sem föld itt engem
nem takar, nem ápol.
 Megyek lehajtott fővel, én az idegen,
 mint a kitagadott, a szülői házból.

Barát sincs már,
 vagy holt, vagy részeg,
 vagy szégyen pirítja,
 hogy még mindig megvagyok,
 jobb lenne tudni tán,

- ha már sem hazafi sem hívő
nem lett belőlem, -
hogy csak voltam,
leírva, elfelejtve, mint selejtes árú
a veszteség oldalán.

Hazám, hol otthonom!
Otthonom, hol a kalapom
a szögre akasztom.
Hazám ez az íróasztal
álmok szülője, temetője...
Ez a cellányi szoba,
a néma, írott-társak a könyvespolcomon.
Hazám a szó. A Nyelv.
Az még megmaradt, minden más
csak emlék, jó is, nem is.
Ez az élet. Nem panaszkodom.

Bűnöm, hogy élek.
Halni kellett volna tán,
októberem ködös hajnalán...
De élek, - ez már visszavonhatatlan -
s ha majd lejár az időm,
egy kedves idegen
takarja majd rám a szemfedőm.

.....

vendégkönyv

következő oldal >

.....t.

Váci Mihály

Emberi közelségből

A hangszórókat kezdik leszerelni
a költők; hangjuk emberi
közelségből kezd felremegni,
s ha megszólalnak, már az ember
leheletüket érezi.

Jöjjetek közel, szólítsatok néven,
csak egyenként beszélgetve elébb.
Nem hangzik messze, de könnyebben ér el
a szívünk mélyére a halk beszéd:
a szerelem is egypár halk igével
remeg fel, amikor legjobban ég;
minden igaz szót megfontolva érlel,
csendesen mond ki az emberiség.

Sokan kiáltoznak, s ha arra vágytok,
hogy hallatsszon a hangotok,
tí ne úgy legyetek hallhatóvá, hogy
a lármán túlharsogjatok:
– hajoljatok az emberek arcához,
s közlelről, halkán szóljatok.

170-170

Hangosabban? Nem érteni?!
– Halló! ha felkél még a Nap,
próbáljanak ébresztetni,
hogy feltámasszam magamat.

Adják vissza eszméletem,
mit mérgekkel elaltatok,
keltsék fel lelkiismeretem,
és a sok kis büntudatot.

Figyelmeztessenek a sok
határidőre, ügyeskére,
– rángatóddzam újra e sokk
paralízises ütemére.

Mielőtt meghalok

Mielőtt meghalok, még fulladásig
szagolom ezt a keserű szegfűt;
mielőtt meghalok, még megiszunk
egy szimplát állva együtt.
Mielőtt meghalok, még felhív sok barát,
sok elfelejtett ismerősöm,
kinek egy kézfogását, mosolyát
vagy kéziratát őrzöm.
Mielőtt meghalok, még utoljára
majd elutazom egyszer
nyíló falukba, felpántlikázott
sörényű szelekkel.
Mielőtt meghalok, még kinyitom
az ablakom, az égre nézek,
s a lelkem elviszi egy tavaszba hívó
nyers-szavú vadliba-ének!

Mielőtt meghalok! – de addig elszánt
fájdalmaimmal ölelkezve – élek!
mintha az életem a másik órában
érne szomorú véget.
Énnekem minden órám a végső,
egyetlen óra;
minden csókom olyan, mintha
az utolsó csókom volna.
Úgy nézek égre, földre, nőkre,
szemekbe, csillagokra,
mint üveges szemmel a búcsúzó,
ki int már haldokolva.
Mint elítéltnek a végső kívánság,
az utolsó pohár bor:
az énnekem az óra, perc,
s nem veszem el a számtól.

Vak félelem

Már permetezve hull az alkonyat,
sötét dallamokra figyel a levél,
halk léptekkel megérkezik és tapogat

Csengessék fel a közösségi
érzést – nagyon fáradt szegény!
hiszen a magány hegyvidéki
szerpentinjain menedgél.

Csöngessenek a hősi pózok
éjre sarokba félretett
páncélján, melyből kilopódzott
a lélek, s fázva didereg.

Ó, és talán még a szirénák
feltámasztják szép hajdani
ihletem, mely a szőke szénák
ölére bújt haldoklani.

És keltsenek életre mindent,
mit elaltatni nem tudok.
Ó, ébresztő! – hogy elaludjak,
hova telefonozhatok?

Közeleg a tél

Születésnapomra

Mikor a tél reánk tör, mintha gúnyos
játékot űzne – megszegyenítőt,
és nyomorúságunkra mutogatna:
– állunk szegyenben színei előtt.

Hideg tekintetével megtapintja
didergő, meztelen végtagjaink,
fagyott testrészt, levágott csonkokat,
torz, béna, félbemaradt pózaink.

Ó, közeleg a tél, – öltözködünk.
Szánalmasan pólyálgatjuk magunk.
Előbb csak kalapot teszünk, még hetykén,
majd szomorún, ha őszül a hajunk.

Sálat kötünk, tömött bundát veszünk,
kitárt mellünk fölé sok puha rongyot,
és sebes ujjainkat kesztyű védi,
ha hozzábótnak az árva dolgok.

Csendünket bölcsességnek magyarázzuk,
mert félünk már: – ha szólnánk hangosan,
elfog a köhögés; – és nem merünk szeretni,
gyűlölni se: – megöl egy szívroham.

Már nehezül a kor - ráncsontosodva.
Minden lázunkra fejszóválva int.
Amit ígért – most csendesen leszólja,
s megveti róla szőtt szép álmaink.

Életrajz

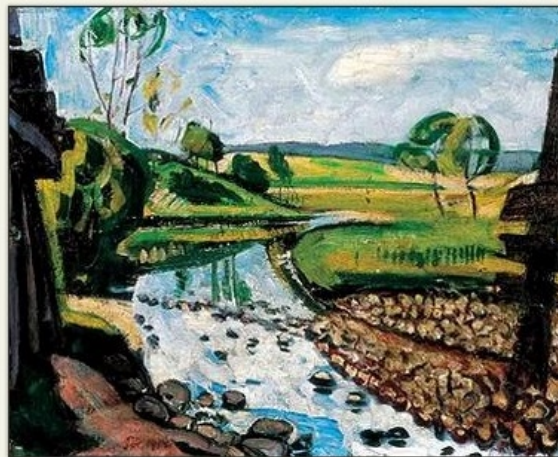
Szerelem

Szerelem, szeress jobban:
mert egyre jobban gyűlölök.
Szelíden törj be engem:
– éljek az emberek között.

Mert értük élni könnyű:
de köztük, velük – nehéz.

a vak félelem, – botja hófehér.

Belém karol, szorít és könyörög,
s én típegek vele széles utakra.
Néha megáll és reszkető keze
borzongatón az arcomat kutatja.

Pór Bertalan: Krahovicei táj.

Karácsonyi utazás

1.
Az út, mint nyálas csiga, csúszik,
kettős templomtorony a szarva.
A gyöngyházfényű ködgomolyt
a szél csigaházzá csavarja.

A fák sirató asszonyok,
repedtes fekete kezük;
ujjaikon csordul a sírás:
– Irgalmas tavasz légy velünk!

Robogásunkra felfűződnek
a széthullajtott lenge tájak,
mint a parkőr szegesbotjára
szedegeti a papírkákat.

Hiszen ezen a kis országon
gyorsan, mint egy győzelem híre,
átnyilallunk, vagy amíg egy
gyász hír elér az anyaszívbe.

Aki keleti határáról
indul hajnalban útra,
átvág földjén, mire a Nap
derült egét félig befutja.

Torony, eresz, dűlő, barázda
olyan egyforma minden és
mily egyszerű – mint parolára
feléd nyújtott baráti kéz.

2.
Esteledik, s kétségbeesve
rohan velünk, jönne a táj,
ablakok könnye megeredve
felfénylik a vonat után.

Faluk kis őrző angyalkái,
a lámpák, követnek, – hiszen
ahol nekik kell szálldogálni
hűvös még a menny.

Szerelmem szeresd őket,
védd őket – jó ügyész.

Szeress, szeress, terelgesd rajtam
mediterrán időd,
éltesd a pár füvet,
mi karsztjaimon kinőtt.

Vedd pártfogásba őket,
szeress, hitesd velem:
lehet szeretni őket.
Adj erőt szerelem.

Könnyű a prófétáknak.
Fenn laknak a hegyen.
Én rájuk is haragszom.
Üss számra – szerelem.

Kiválasztottak ők
– a szegények közül.
Kiváltak közülünk,
ragyognak egyedül.

Álmodnak boldogságot
minékünk: – nélkülünk;
megteremtik, elérik,
élik – de nem velünk.

Én lenn a gyűlöletben
akartam, akarom
a lehetséges élet
mosolyát arcomon.

Adj nagylelkűséget:
a szerelem – hatalom.

Az értekezlet

*(részlet az Utazás Bürokrónéziában
című elbeszélő költeményből)*

Mint a halakat az ívársra
a faj fenntartó ösztöne,
úgy tereli egy nagy rakásba
e nyájat titkos végzete:
egy ősi, ellenállhatatlan
ösztön ég bennük szüntelen,
erősebben, mint a vadakban
az éhség és a szerelem.

Elönti mind e kis csigákat
már kora délelőtt a vágy:
s a véghetetlen számú nyájat
mély nosztalgia fogja át.
Megrándul, mélyről felvonaglik,
s – e hullóktól szokatlanul –,
az összeguzsolt nép morajlik,
pórázát rángatja vadul.

E szent rítus, ez ősi ünnep,
e mítosz, istentisztelet,
ahol a fontoskodás tüntet,
e malasztteljes körmenet,
legszentebb, nem nevezhető
áldott szertartás megnevezlek:
(bár e bűnöm nem menthető) –
neved kiejtem: Értekezlet!

A karácsony most sárbockorban
jön, nem hóesésben – gyalog.
Kezében égő végű bot van,
játékos villanyoszlopok.

A lombos éj szép karácsonyfa,
alatta jászolok,
körüli, sóhajtnak csillagokra
parasztok, pásztorok.

A szempontokon át

A görögök élvező bölcsessége és
a felfedezőik részegsége kell,
az alkímisták örült álmai,
a boncolók öngyilkos gyönyöre
a freskófestő derűje,
a gazdag
hercegi gyönyörködők kiképzett
borzongása és szépet értő ujjai,
a nagyvárosok új ragályai,
a paloták kiképzett bujaságok,
betörhetetlen tájakon a pányvák:
a pattanó utak, süvítő vonatok,
a nyihogó hegyláncok és a puszták
szelekbe oldott édes éneke, a tenger
parázna mozdulatai. Ó, mindent akarok!
A túlvilági
gyönyörrel már gyermekkorban lemondtam.
Akarom most e kinnal ötvözött világ
minden kis girbe-gurba táját.
Mindent akarok. Hiszen enyém,
enyém a Föld és semmilyen határt
nem ismerek! A szempontokon én
átutazom. Érvényes vízum biztosítja utam
a gyűlölködések zónáin át és a közöny
elvadult senkiföldjén. Mert láttam én
hogy élet van csak, nincsenek határok,
csak rétek, erdők, boronált barázdák,
csak krumpliföldek, hajladozó hátak,
s a politika már
utóvédharcaival meg nem állít,
hogy körbe ne érje vágyam a Földet.
Érvényes vízumot, meghívást kaptam
minden világrészből és sürgető
kérelést őrzök a szívem fölött.
Halaszthatatlan parancs hajszol engem:
– egy öleléssel birtokomba venni
amit szeretni lehet itt e Földön.

ÉS MI ÉLÜNK!

Élni, élni, élni, élni...- élni kell!
Félni, sírni, könyörögni, menekülni nem lehet!
Élni bátran, szembenézve, csak azért is, dacosan vagy összetörve!
Betegen és elhagyottan, városokban, börtönben vagy föld alatt,
szerelemmel együtt sírva, gyermekekbe kapaszkodva - élni kell!

Élni kell, mikor kimondják: - "Rák!" - "Gümőkór!"
Élni kell és állni kell és nem lehet ott összerogyni, felzokogni!
Élni kell, ha tudatják: - "Létszámfeletti!"
Élni kell, ha sziszegik: "Már nem szeretlek!"
Élni kell, ha zokogják Anyánk ágyánál: - "Későn jöttél!"
Élni kell, ha hirdetik: - "Életfogytiglan!"
Élni kell, ha dob pergeti: - "Golyó által!"

Az „Értekezlet” mély, hatalmas,
misztikus, ősi üzenet,
s minden vezető és alantas
csak értekezni született.
Elindul a piciny szívekben
pár langyosuló tintacsöpp,
és kúsznak reggel nagy menetben
a telefondrótok között.

Boldog ekkor minden csiga.
Kalamáris sorsát feledve,
mint nősténye karjaiban,
csúszik – nyelvén – a Szó-Terepre.
S míg iszap húzza, így remeg fel:
– Ó, mégis van hát értelem
életemben: ha én is – egyszer! –
szólok az Értekezleten!

És gyűlnek tapadt nagy rajokban,
hűs üregek mélyeire,
ez a rítus csupán titokban
folyhat, – ne lássa senki se:
a közöny és a céltalanság,
hozzánemértés mint szerez,
bizonyítani hasznos voltát
s hatalmát óvni – érveket.

Leszállnak a mély barlangokba,
a nyílásra zöld szikla hull,
torz betűk sora vicsorogja
a védett írást zordonul:
– „Hogy sokáig élhess e földön,
– a rendeleteket betartsd!
Meg ne próbáld – akármilyen jöjjön,
hogyan értekezletünk zavard.”

S bent, hagyományos, malasztteljes
négyesög köré borul le mind,
középre megy papjuk, ha csend lesz.
Lomha szíve kolompja ing.
Előírt tátogású szája,
mint partravont halé – mozog,
áhitattal figyelnek rája,
míg bugyborékolva motyog.

Középen ül, meduzafőként,
a főnök, elnök, vezető,
benne nyilatkozik időnkint
a tömeghez szóló idő.
Ragyog, újkori aranyborjú,
akit a tört lélek imád,
és szinte térden issza szomjú
hunyaszkodással a szavát.

Élni kell még, élni kell még pár óráig!

Élni kell, bár tudjuk jól, hogy a világon mindenütt halálunk készül.
Élni kell, bár tudjuk azt, hogy most is, most is többen halnak
hasztalan és értelmetlen, mint ahány rózsa lehervad!
Élni kell, mikor tudjuk, hogy embereket most is ölnek!
Élni kell, mikor már sokszor érezzük: - nem lehet élni!

S élni kell, ha kuporgatva napot napra;
élni kell, ha könnyörögve, reménykedve: - egy tavaszt még!
Élni kell, ha tudjuk azt: alázat, szégyen
félelmünk és rettegésünk még egy évért, még egy évért!
Élni kell, így, alkudozva, megalkudva, mindenáron!

És mi élünk! Jaj, mi élünk! Így is, bárhogy, élünk, élünk!
Szembenézve, dacosan és összetörve, reménykedve,
betegesen is, elhagyottan, városokban, börtönökben vagy föld alatt,
szerelemmel együtt sírva, gyermekekbe kapaszkodva - élünk, élünk!

Élünk, bár tudjuk, hogy most is többen halnak
hasztalan és értelmetlen, mint ahány rózsa lehervad.
Élünk, élünk, bár sokszor már érezzük - nem lehet élni!
Mégis élünk, semmi másért, csak mert úgy szeretünk élni!
Élünk, jaj, mert úgy szeretjük, szeretjük az életet!
Mert annyira élők vagyunk, és annyira emberek

Ha érdemes, ha nem!

Ma sem volt könnyű élni.
Nem lesz könnyű sosem.
De érdemes volt! - mindig
érdemes lesz, hiszem!
Nehéz- s el kell fogadni,
ki szemben áll velünk,
s azokat elviselni
kikkel menetelünk.
Útésük úgy eltűrni,
hogy meg se tántorodj:
- a túloldal ne lássa
mint hull szét táborod.
Emelni, vinni vállon,
ki gyenge s már kidől:
s mert rá is jut erődből
ledőfne- úgy gyűlöl.
Naponként mosolyogni,
kínban, azok között,
kik összefenek szemük
egy jó szavad mögött.
Menni velük - már régen
nem értük - Csak azért,
mert e sereg iránya
valami célt ígért!
Velük és ellenükre
annyi közt egyedül,
- vívni, mégis azért, mi
csak együtt sikerül!
Mindez ma sem volt könnyű
- s nem lesz könnyű sosem -
de törvény előtt vállalt sors ez,
HA ÉRDEMES, HA NEM!!

Két szívdobbanás

Eldőlt, ki mer szemünkbe nézni,
ki emeli fel ránk fejét
bátran, velünk nevetve és mi

Még nem elég!

Nem elég megborzongni,
de lelkesedni kell!
Nem elég fellobogni,
de mindig égni kell!
És nem elég csak égni:
fagyot is bírjon el,
ki acél akar lenni,
suhogni élivel.

Nem elég álmodozni.
Egy nagy-nagy álom kell!
Nem elég megérezni,
de felismerni kell!
Nem elég sejteni,
hogymilyenkor jön el;
jövönket - tudni kell!

Nem elég a célt látni;
járható útja kell!
Nem elég útra lelni,
az úton menni kell!
Egyedül is! Elsőnek,
elől indulni el!
Nem elég elindulni,
de mást is hívni kell!
S csak az hívjon magával,
aki vezetni mer!

Nem elég jóra vágyani:
a jót akarni kell!
És nem elég akarni:
de tenni, tenni kell!
A jószándék kevés!
Több kell: - az értelem!
Mitér a hűvös ész?!
Több kell: - az érzelem!
Ám nemcsak holmi érzés,
de seb és szenvedély,
keresni, hogy miért élj,
szeress, szenvedj, remélj!

Nem elég - a Világért!
Több kell: - a nemzetért!
Nem elég - a Hazáért!
Több kell most: - népedért!
Nem elég - Igazságért!
- Küzdj azok igazáért,
kiké a szabadság rég,
csak nem látják még,
hogymég nem elég!
Még nem elég!

kinek szorítsuk meg kezét;

kinek hajlik hozzánk a válla,
ha feszíteni kell az izmokat,
míg - mint gyermeki indulat, -
átjár melegen a munka láza;

ki harcol a mi fegyverünkkel,
ki az, ki szerszámot emel,
ki jön, ha hívják nyílt tenyérrel,
s ki közeleg dugott ökleivel;

az emberiség kit ölel magához,
védelmezőn kit karol át,
s ki az, kit eltaszítva átkoz,
mint menekülő gyilkosát.

Összegyűjt ez a karolás itt
s elválaszt: -tudjuk már e bolygón
kit kell szeretni forrón,
s kit kell gyűlölni mindhalálig.

Szívünk nem bénítja sok kusza érzés,
benne szánalom s gyáva düh nem él:
bizonytalan és vívódó verését
megnyugtatta két tiszta szenvedély:

a szeretet árasztja szét,
s összemarkolva gyűlölet dobálja,
így lüktet már szívünk e két
legemberibb érzelem ritmusára.

SZELÍDEN, MINT A SZÉL

Szőkén, szelíden, mint a szél,
feltámadtam a világ ellen,
dúdolva szálltam, ténferegtem,
nem álltam meg – nem is siettem,
port rúgtam, ragyogtam a mennyben,
cirógatott minden levél.

Szőkén, szelíden, mint a szél,
minden levéllel paroláztam;
utamba álltak annyi százan
fák, erdők, velük nem vitáztam:
– fölényesen, legyintve szálltam
ágaik közt, szép suhanásban,
merre idő vonzott s a tér.

Szőkén, szelíden, mint a szél,
nem erőszak, s akarat által,
ó, szinte mozdulatlan szárnyal
áradtam a világon által,
ahogy a sas körözve szárnyal:
fény, magasság sodort magával,
szinte elébem jött a cél.

Szőkén, szelíden, mint a szél,
a dolgok nyáját terelgettem,
erdőt, mezőt is siettettem,
s a tüzet – égjen hevesebben,
ostort ráztam a vetésekben:
– így fordult minden vélem szemben,
a fű, levél, kalász is engem
tagad, belémköt, hogyha lebben,
a lételem magam ellen szítom én.

Virág

Hajamban mennyi csók illata fészkel,
mint rozs tövén a fűj-sírású szél,
szememben szomjas vágyak nyája térdel
szerelmed kóborló vizeinél.

Állad remegve fogom kezembe,
és arcodat, mint lámpát fordítom
a homlokomra: – Láss! És mondd, szeretsz-e,
mikor szeretni magam nem tudom.

De jó is lenne még dúdolva-sírva
átcsavarogni néhány éjszakát,
s nézni, mikor ruháidból kinyílván
karcsún derengsz, illatozó virág.

Szőkén, szelíden, mint a szél;
nem lehetett sebezni engem:
ki bántott – azt vállon öleltem,
értve-szánva úgy megszerettem,
hogy állt ott megszegyenítetten
és szálltam én sebezhetetlen:
– fényt tükrözök csak, sár nem ér.

Szőkén, szelíden, mint a szél,
jöttömben csendes diadal van,
sebet hűsít fényes nyugalmam,
golyó, szurony, kín sűrű rajban
süvített át, s nem fogott rajtam,
s mibe naponkint behaltam,
attól leszek pusztíthatatlan,
s szelíden evőzök, mint a szél.

vendégekönyv

következő oldal >

.....

Pozsa Ágnes

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer a Közfelháborodás napja. 2014. november 17-ét írtak. Jól emlékszem a dátumra, mert én is ott álltam az első sorokban, a tömegben, és lelkesen hallgattam a bátor fiatalokat, akik rendszerváltásról szónokoltak. Akkor még elhittem, hogy majd történik valami, de nem történt semmi. Az emberek nagy része kormányváltást akart, és nem értette mi is az a rendszerváltás. Az internetadót viszont eltörölték, de senki nem örült neki igazán, mert érthetetlen volt, hogy egy szaros kis adó miatt az utcára vonulnak az emberek, de sokkal nagyobb dolgokat szó nélkül lenyelnek. Magyarázat persze bőven akadt: közös érintettség, az internet a haladás szimbóluma, stb.

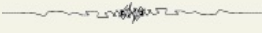
Alig múlt el az év, máris itt voltak a menekültek, és elkezdődött az, aminek csak rossz lehet a vége. Az emberek nagy része elhitte, hogy valódi veszély fenyegeti ezt az országot, amit másképpen nem lehet megvédeni, csak úgy, ha távol tartjuk az idegeneket. A jó ízlés kezdetben még hangot adott annak, hogy van ám humanizmus, meg szolidaritás is, de szép lassan elnyomta őket a csürhe hangja, amely az ostobák magabiztosságával hirdette: éljen a magyar szabadság, éljen a haza. A csúnya-rossz bácsi, aki nem adott enni az embereknek, egyszeriben imádnivaló vezér lett, aki végre megmondja az embereknek, mit kell tenni. Ezért aztán a zemberek imádni kezdték, és bármit mondott vagy tett, megvédték az ostobák ellen, akik nem értették meg, ki a magyarok istene.

Amit a tüntetők szép szóval sehogy sem tudtak a zemberek fejébe verni, azt a kerítés egy pillanat alatt megértette a zemberekkel. Félni kell az idegentől, és összetartani. Hulljon a férgese, aki magyar velünk van, aki meg nincs velünk, az kotródjon innen!

A kultúra lehullott rólunk, mint ruha másról a boldog szerelemben. A menekültek meg csak jönnek, jönnek és ellepik a világot. Nem érdekli őket, hogy itt idegenek, mert élni akarnak. Jól ismerik már a fehér embert, akinek a bőre rögtön megég a napon, de mikor saját érdekét védi, akkor nincs az a szegény, amitől lesülne a bőr az arcáról.

Az idegenek pedig már-már sajnálják a fehér embert, aki mindenkit leigázott, most mégis tőlük retteg. Tudják, a jó Isten már megelégedte a nagy jólétet, a sok önzést, a fennhézást, és ha a jó nem is győzhet olyan látványosan, mint a gonosz, azért a jó mégis kivárja az idejét, mikor a zemberek is megértik, hogy aki élni akar, annak nincsenek határok. Annak csak a Föld van, ahol a növények éppen olyan sokszínűek, mint az emberek.

És ez ellen nem lehet semmit sem tenni.

[< vissza a nyitó oldalra.](#)

vendégekönyv

.....